

Ti, ki si mrtev in hodiš, vstani

Messaggio del Vescovo per la Santa Pasqua 2024 in lingua slovena

Obstajajo mrtveci, ki hodijo, moški in ženske, mladi in stari, ki trpijo, ker jim je umanjalo upanje. Gre za zelo razširjeno bolezen: nimajo razloga za nasmeh. Ni energije za to, da bi se potrudili. Prevladuje potrtnost. Neka pesem Alde Merini se začne takole: *Potrtnost je negotova, žalostna, mrtva duša. / Ni potrebno veliko, da postaneš potrtnost. / Dovolj je malo slabega razpoloženja, malenkost neprijetnega vetra, / neiskrena ženska, nekaj smole. / Potrtnost je prepirljiva, nenavaden, prinaša nesrečo. / Pretvarja se, da poje, v resnici pa tarna.*

Živimo v individualistični in jokavi družbi. Žalostna je zaradi nenehne tekmovalnosti, v kateri se ponižuje z nepomembno potrošnjo. Ljudje so odvisni od poskusa množičnega odvrčanja pozornosti, medtem ko se zunaj svet podira: vojna divja, pari se ločujejo, demografska zima napreduje, mnogi osamljeni ljudje doživljajo tragedijo. V strahu pred prihodnostjo se moramo opreti na vprašljiv uspeh: kariero, posameznikovo blaginjo, eksotične počitnice ... To so blažilne rešitve, živi pesek, ki človeka zapira v samoto. Še vedno je to bolje kot potrtnost, ki te pribija na mestu in hromi

zaradi črnih predvidevanj tako številnih komentatorjev. *Potrtnost je kot prometni redar. / Vedno zazrt v svojo nesrečo. Če naj zopet uporabimo besede Alde Merini.*

Jezus je Bog, ki je postal človek: meso, to je ranljivost, končnost. Velika noč nam ga pokaže kot obrekovanega, užaljenega, izključenega, ponižanega. Ubitega. Potem pa spet vstane. Je živ. Je vstal od mrtvih. Ni prišel, da bi nas obsojal, ampak, da bi nas dvignil. Da nas obudi v novo življenje.

Luč Velike noči nam daje svobodo, da ponovno vstanemo. Vstali, ki nam daje svoj mir, ne tistega posvetnega, doseženega z bombami, nas pooblašča, da pridobimo novo upanje, ne da bi morali zato skrivati svoje brazgotine, (ki nas delajo edinstvene in resnične). Njegov mir je povezan z darom Duha, ki naredi novega moža in novo ženo, slehernega v njegovem ranljivem mesu, vendar sposobnega upanja.

Tisti, ki je nerazumljen. Tebi, ki se počutiš nerazumljenega (s strani zakonca, staršev, prijateljev ...) pravim: Vstani. Ponovno vstani. Vrni se vase. Vrni se k negovanju prijateljstva z Bogom, ki živi v tebi in

te razume takšnega, kakršen si. S tvojimi upi, razočaranji in šibkostjo.

Kdor ni ljubljen. Koliko depresij, prehranskih motenj, neskončnih tesnob ... ker se bojimo, da nismo ljubljeni. Tebi pravim: *Vstani. Ponovno vstani.* Poveži niti svojega nadvse osebnega odnosa z Bogom. Ti si ljubljeni sin, ljubljena hči. To pa ti dovoli, da na stvari gledaš z drugačno svobodo. Ni ti treba prosjati za ljubezen (si že ljubljen), lahko pa se začneš nagibati k temu, da ljubiš – kakor najbolje moreš – osebe okoli sebe, tudi če so zaznamovane s svojo nepopolno ljubeznijo.

Neuspešnež. Pogosto se počutimo neprikladne: to velja tako za starše kot za učence ... Drugi gojijo do nas pričakovanja, ki povzročajo tesnobo. Pravim ti: Vstani. Ponovno vstani. Božji Duh te spremlja in te nikoli ne pusti samega. Ne oziraj se na sodbo drugih, ampak zaupaj v Boga, ki te ljubi, in si drzni izbrati svobodo ponovnega zavzemanja za svet pravičnosti in ljubezni. Vstali nas bo vedno razsvetljeval.

Kdor je osamljen. Koliko je samot, ki jih hrani individualizem. Tebi, ki se

počutiš samega, pravim: Vstani. Ponovno vstani. Obstajajo bratje in sestre, s katerimi lahko hodiš in ustvarjaš skupnost. Tudi oni so bili ranjeni. Toda tudi njih ljubi Bog, ki vrača življenje, tudi s tvojim pozdravom, tvojim nasmehom, s tvojo družbo. Prilasti si pravico začeti, prevzeti pobudo.

N.B.: Podoba "mrtvecev, ki hodijo", obupanih in pripravljenih storiti vse, tudi prečkati strašljivo puščavo in prevzeti nevarnost utopitve v Sredozemskem morju, sem ukradel Yanniku, mladeniču, ki je prišel kot mladoletnik brez spremstva: bil je otrok ceste iz Slonokoščene obale. Zdaj dela v zdravstvenem domu, odplačuje hipoteko za svojo hišo in ima dve deklici. Vstani. Ponovno vstani!

† Enrico Trevisi

Tržaški škof

Prevod: Jelka Daneu Cvelbar

Chiesa di Trieste: Inizio della Settimana Santa

Riflessioni sull'omelia del Vescovo della Domenica delle Palme

Foto dal sito della Diocesi di Trieste

La scorsa domenica abbiamo seguito il nostro Vescovo nella processione festosa che caratterizza la "domenica delle Palme". Siamo quindi giunti in Cattedrale per la Celebrazione eucaristica, nel corso della quale l'omelia del Vescovo Enrico ci ha ricondotti alla verità circa quanto l'ingresso in Gerusalemme avrebbe comportato per Gesù. Inizia il cammino verso il Calvario.

Siamo stati colpiti dal richiamo alla "dimensione della Croce", quella realtà che tutti vorremmo scansare, ma che, inesorabilmente, ci si pone dinnanzi. È proprio su questa realtà che ciascuno di noi ha bisogno di ricevere la luce di Cristo. Il nostro Vescovo ha rimarcato come il cammino della Croce ci spa-

venti, ci ponga davanti alle nostre contraddizioni, alla tentazione, che potremmo forse avvertire, di tradire il Maestro o, quantomeno, di guardarlo con sospetto, vedendolo insultato, fallito, caricato della Croce.

Molti, come noi, vorrebbero fuggire. Però Gesù ha percorso tutto il cammino del Calvario, nella sua interezza, fino al supremo compimento.

"...chi non prende la propria croce e non mi segue, non è degno di me..."

(Mt 10, 38). Queste sono parole tratte dal Vangelo, Parola di Dio. Il Signore ci doni la grazia di viverle, di essere suoi discepoli, degni di Lui.

La Redazione